

wahhel tousis, olli se, et nende süddä teine teise wasto iksa ennam kúsmaks lõi, nenda et tigge Hans peagi hopis waenlase melega omma wanna wasta ennast náitus. Ilma asjata se olli, et wanna issa nende mele tulletas sedda pühha firja sanna: „Wata mis hea ja mis lõbbus assi on se, et wanna fa ühhes ellawad, sest seál on Jehowa fájenud anda õnne ja ello iggaveseks aikas.”

Hans olli kuulda sanud, et seál liinat, mis ei olnud kaugel kúllast árra, üks wanna leštnaene ellas, kes rikkas, kel üks ainus tüttar olli, ja kes ehet peaai emma suurt matrandust piddi párrima. Agaa Jummal parrago tüttar olli fa emma rabba ahnust ja sitkust jo norelt párrinud. — Selle tûdruko jure käis Hans fossias, ja sest et temma olli priise illusa náoga noor mees, wôttis tûdruk tedda hea melega peigmehheks wasto, ja wanna emma ei pôlgand tedda fa mitte, sest et olli kaunis joukas mees, kes omma párrimisse jäggo jubba issa käest olli kátte sanud. Niglas piddi issa maia, muud perre

honed ja muist perre maad párrima. Need suremad maad ja issa rahha said Hanso jáuks.

Niglaie maiapiddamisse hakkatus olli raske. Kui ei olleks ferme tóteggia noor mees olnud, siis olleks waewalt omma iggapáwait leiba kátte sanud. Oli iksa sedda ou-wáárt perre tûdruko ennese naeeks wôttinud, ja Jummal a raahho waim wôttis asset nende maiasse. Poolteisi aasta járrel sündis neile üks terve ja illus tüttarlaps, kel ristmissee jures nimmi Ewa sai. Agaa lapsé sündimisest sadik hækas emma pôddema, ja se láks noottuse awalt ni rángaks, et ta aasta járrel árrasurri. Se olli üks wågga fibbe ohhastus waesel Niglasel. Üks õnnetus teine teise járrele joudis temmale: willi láks hukka, tiesel austal lõid rahhed keik purruks, kolmandamal aastal surrid keik temma lojuksid árra. Niglas láks hopis kehwaks, ja temmal ei olnud tagga járrel muud kui wöllad. Se mitmesugune hædda foorm ndrgutas temma süddant. Omma arm sa naese surma párrast ei olnud temma